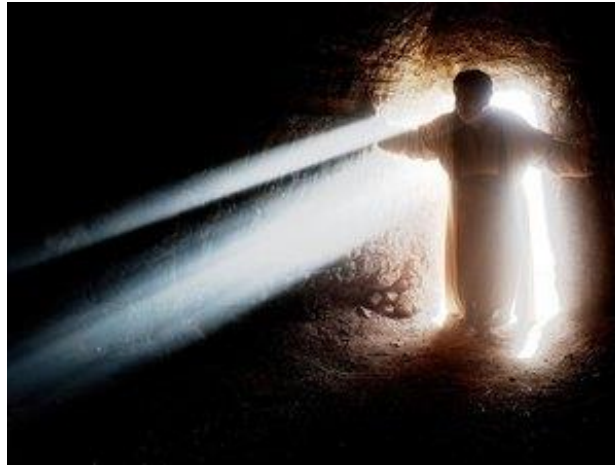

Frykt ikke!

Lesetekster: Jes 52, 7-10 og Rom 14, 7-9

Evangelietekst: **Matteus-evangeliet kapittel 28, vers 1-10**

Forberedelse:

Les alle tre tekstene høyt sammen. Les så evangelieteksten stille hver for dere. Ta en runde og nevnting dere la spesielt merke til, noe som gjorde spesielt inntrykk.

Spørsmål til samtale:

- Hva er den røde tråden i de tre tekstene denne søndagen?
- Har du noen gang erfart å få så godt nytt at du måtte løpe for å fortelle det til noen?
- Hvordan går det an å være redd og jublende glad samtidig?
- Tenk deg at du senere på dagen overhører kvinnenens samtale om påskemorgenens hendelser. Hvordan ville den høres ut?
- Med hvilke tanker og følelser besøker du en gravlund?
- Hva betyr Jesu oppstandelse for din tro?
- Hva betyr Jesu oppstandelse for din frykt?

Bønn:

Jesus Kristus, oppstandne Herre og Frelser, vi takker og lovpriser deg. Du har brutt dødens lenker og knust djevelens makt. Fyll hjertene våre med glede ved det levende håpet du har gitt oss, så vi som kvinnene ved graven kan vitne om din oppstandelse. Amen

Sammendrag:

Kvinnene som kom til graven påskemorgen hadde fått sin verden snudd på hodet av de siste dagenes begivenheter. De håpte at Jesus var frelseren de hadde ventet på, men langfredag ble håpet drept av piskeslag, nagler og spyd. Ved gravlen blir kvinnen møtt av en engel som sier «Frykt ikke!» Dere trenger ikke være redde mer! Håpet er ikke ute. Dere er ikke oppgitt og forlatt. Gud er fremdeles nær i vår verden, og ved sin død og oppstandelse har Jesus åpnet himmelens port for alle Guds barn og sprengt dødens lenker en gang for alle. Ingen trenger å frykte eller være redd mer. For Jesus lever og er nær alle som kjemper. Bare hold ut, løft blikket og lytt etter hans stemme. Veien ut av frykten går gjennom felleskapet med Jesus og felleskapet med våre kristne søsken. For det er i felleskapet at vi kan støtte hverandre og trøste hverandre, oppmuntre og glede hverandre, minne hverandre om at Jesus lever. Det er også gjennom fellesskapet vi lærer Jesus å kjenne.

For de som ønsker å dykke dypere i tematikken, her følger hele Olavs preken:

Tragedien på Bethnal Green

Den 3.mars 1943 kl 20.17 skar flyalarmen gjennom luften i London. Folk stoppet opp på gater og fortauer og kikket opp mot himmelen. Busser stanset og tømtes for passasjerer. I det fjerne hørtes skudd. Luftvernartilleriet like ved skjøt også. Folk hylte og skrek. «Nå begynner det!» ropte de. «Nå slipper de dem.» Alle så opp og skuet etter fiendens fly.

Men de så ikke noen, uten at det gjorde hysteriet mindre. Folk stormet mot undergrunnsstasjonen Bethnal Green, der over fem hundre mennesker allerede hadde søkt tilflukt. I løpet av de neste ti minuttene ville nye femten hundre presse seg inn.

*Frykten har gode kår i våre dager,
enten den tar liv eller nattesøvn.*

Men strømmen av mennesker gjorde det vanskelig å komme ned trappen til stasjonen. En kvinne med barn i armene gled på et av trinnene. Hun falt og andre tumlet over henne. Det ble et ras av mennesker, samtidig som de som ennå ikke hadde kommet inn utenfor, begynte å dytte. Kaoset økte på og det hele utviklet seg til en tragedie.

Ingen bomber falt i London den kvelden, men 173 menn, kvinner og barn mistet livet i trappen ned til Bethnal Green. Frykten hadde tatt livet av dem.

Frykten har gode kår

Frykt har gode kår i våre dager, enten den tar liv eller nattesøvn. Frykten driver oss i større grad enn vi er klare over til å velge det vi velger og leve sånn vi gjør.

Hvor langt må du bevege deg for å bli minne om at du egentlig bør være ganske bekymret? Hvor nær deg finnes det en påminnelse om at du og dine egentlig er i store problemer? En avisside unna? En

annen kanal på radio? Et blikk på internett? For verden er et skremmende sted, melder media, og selger frykt for alt den er verdt.

- PST melder om økt fare for islamistiske terrorhandlinger i Norge.
- Vet du hvilke matvarer som er kreftfremkallende?
- Klimaendringene vil gi mer ekstremvær i Norge.
- Økt russisk spionasje skaper frykt på norske arbeidsplasser.

Daglig blir vi pepret med dårlige nyheter om global oppvarming, forurensing, voldtekt, folkemord, terror, kriger, jordskjelv, sult og katastrofer. Vil det aldri ta slutt? Aldri før har menneskene vært så bekymret som det vi er. For første gang siden 2.verdenskrig frykter dagens foreldre at neste generasjon vil få det verre enn dem selv.

Kvinnenes frykt

I den forstand har vi mye til felles med Maria Magdalena og den andre Maria, der de var på vei til graven i grålysningen.

For deres verden hadde blitt fullstendig snudd på hodet og rystet i grunnvollene de siste dagene. Den mannen som de sakte, men sikkert hadde våget å lytte til, våget å åpne seg for, våget å stole på - han hadde blitt hånet, torturert og drept rett foran øynene på dem. De hadde fulgt ham lenge. De hadde

Mannen som de sakte, men sikkert hadde våget å lytte til, åpne seg for og stole på - han hadde blitt hånet, torturert og drept rett foran øynene på dem..

levd sammen med han. De hadde sett det han hadde gjort. De hadde blitt kjent med ham. Og sakte, men sikkert hadde de begynt å skjønne at Jesus var noe helt utenom det vanlige. Kanskje han til og med var den Messias som profetene hadde lovt skulle komme - han som skal bringe rett og rettferdighet til Israels folk. Kvinnene hadde begynt å håpe på en bedre fremtid, og håpet deres var blitt revet i filler av piskeslag, nagler og spyd. Nå var alt kaos og meningsløshet for dem.

Hva hadde de å håpe på nå? Ingen verden ting. Og i forsøket på å takle sitt indre sorg, går kvinnene til graven. For å se hans døde kropp. For å balsamere et lik. For å gråte og lukke seg inne i sorgen.

Engelens hilsen

På veien til graven opplever de et jordskjelv og ser en Herrens engel i skinnende hvite klær som ruller steinen foran graven til side. De blir livredde og skrekkslagne. Vi mennesker blir ofte det i møte med det vi ikke kan kontrollere eller forstå. Men akkurat da kvinnene trodde at alt håp var ute talte engelen til dem og sa: «Frykt ikke!» To utrolige ord, som bærer hele påskens budskap i seg: «Frykt ikke!»

Det samme sa den oppstandne Jesus, da de møtte ham på vei fra graven. «Frykt ikke!» sa han til dem. Og Jesus gjentok det gang etter gang, da han møtte disiplene etter sin oppstandelse. «Frykt ikke!»

«Frykt ikke!» Det er som om han vil prente det inn i hodene og hjertene deres. «Dere trenger ikke være redde. Dere trenger aldri være redde mer!»

Men hvorfor det? Hvorfor trengte de ikke være redde? Hvorfor trenger ikke vi å være redde?

Fordi vi alt håp ikke er ute. Fordi vi ikke er oppgitt og forlatt. Gud er nær i vår verden, og ved Jesu død og oppstandelse har Gud i sin uendelige kjærlighet til oss, åpnet porten til himmelen for alle Guds barn og sprenget dødens lenker en gang for alle. Ingen trenger å frykte mer. Ingen trenger å være redde. For Jesu lever, og han er beviset på at dette har skjedd. Han er seierherren som beseiret døden og dødsriket, og alle som hører han til får del i hans seier.

Det er som om han vil prente det inn i hodene og hjertene deres: Dere trenger ikke være redde! Dere trenger aldri være redde mer!

Mager trøst?

Det kan være du innerst inne tenker at dette er mager trøst i møte med det du er redd for. Hva har vel Jesu oppstandelse med ditt liv å gjøre, når du kjenner bekymringene tårne seg opp?

Kjære du som tenker slik. Se på kvinnene ved graven denne morgenen. De er akkurat som deg. De er akkurat som oss alle. Det de hadde stolt på, hadde sviktet. Deres liv var falt i grus. De lukket seg inne i sorgen og smerten - og trodde at alt håp var ute.

Men så er ikke håpet ute - for Jesus er hos dem i grålysningen. Jesus lever og er nær alle som kjemper med sin frykt. Så husk det, min venn - neste gang du kjenner at redselen griper deg. Når livet er som vanskeligst - er Herren nærmest. Bare hold ut, løft blikket og lytt etter hans stemme.

Kvinnenes oppdrag

For Jesus er det viktig å stilne frykten hos sine venner. Det er derfor han sier til kvinnene: «Gå og si til mine brødre at de skal dra til Galilea. Der skal de se meg.»

For frykt fører så lett til passivitet og ensomhet. Når vi overmannes av bekymringer, trekker vi oss ofte bort fra hverandre og glemmer oss for verden og de som kunne hjulpet oss.

Det var slik det var for disiplene, der de satt påskemorgen bak stengte dører og fryktet for sine liv. Du hadde funnet mer mot i en hønsegård, mer ryggrad i en manet. Om du hadde gransket deres skjeggete fjes etter tegn på mot og beslutsomhet, hadde du ikke funnet stort.

Men inn dørene deres stormer Maria Magdalena og den andre Maria, med strålende ansikter. De trengte seg inn i rommet som ukuelige solstråler og bar med seg nyheten om at de hadde møtt den oppstandne Jesus.

Og jeg tenker, det kan lære oss noe viktig, nemlig at veien ut av frykten går gjennom felleskapet – felleskapet med Jesus og felleskapet med våre kristne brødre og søstre. For det er i felleskapet at vi kan støtte hverandre og trøste hverandre, oppmuntre og glede hverandre, minne hverandre om at Jesus lever.

Det er også gjennom fellesskapet vi lærer Jesus å kjenne. Å være en del av kirkens felleskap er å vende seg mot det som er så stort at det bare kan fattes av mange, sammen. For Jesus plasserer aldri all kunnskap og kjennskap til ham i ett menneske, men sprer puslespillbrikkene blant mange. Så når du deler din tro med meg, når vi dele våre oppdagelser, når vi kommer sammen, lovsynger, bekjenner og ber, da taler Jesus. For der hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblant dere, sier Jesus (Matt 18:20).

Ateisten Jack

La meg gi dere et eksempel. Jeg skal fortelle dere om en mann som het Jack. Han var student på universitetet i Oxford og en overbevist og ubøyelig ateist, fast bestemt på at Gud ikke fantes. For ingen Gud kunne vedkjenne seg noe så katastrofalt som den menneskelige eksistens.

*Det er gjennom fellesskapet
vi lærer Jesus å kjenne.*

Jack konsentrerte seg om akademiske studier, der han utmerket seg innenfor alle de retningene han fordypet seg i. Han vant respekt hos universitetslektorene i Oxford, og snart så de ham som sin likemann, og han begynte å undervise og skrive bøker.

Men hele tiden bar han på håpløshet og frykt. Under overflaten lå tvilen og gnagde. Han var sint og pessimistisk og fanget i forvirrede motsigelser: «Jeg holdt fast på at Gud ikke fantes, og jeg var sint på Gud for at han ikke fantes.»

Men så skjedde det noe. Jack møtte noen dypt troende, høyt ansette lærere som Tolkien og Dyson, fakultetsmedlemmer som Jack beundret. De oppfordret han til å gjøre noe han overraskende nok aldri hadde gjort før: Les bibelen! Og han gjorde som de sa.

Under lesningen av Det nye testamentet ble Jack grepet av hoved-personen, Jesus Kristus. Tidligere hadde han avskrevet Jesus som en hebraisk filosof og stor morallærer, men etter hvert som han leste i evangeliene begynte han å ane at kanskje Jesus var noe helt utenom det vanlige.

Om kvelden den 19. september 1931 var Jack og hans kolleger Tolkien og Dyson ute og gikk en lang tur på stiene mellom boketrærne på universitetsområdet. De snakket om Jesus og de snakket til langt på kveld. Kort tid etterpå ble Jack en kristen. Han «begynte å vite hva livet egentlig er, og hva han ville ha tapt om han ikke hadde grepet det». Omvendelsen hans revolusjonerte Jacks verden – og senere verdenen til millioner av hans lesere.

Hva fikk egentlig C.S.Lewis, «Jack» blant venner, en begavet, mesterlig og beinhard ateist til å følge Jesus? Svaret er enkelt. Han fikk møte den oppstandne Jesus, gjennom Guds ord og gjennom sine kristne venner.

Å kjenne Jesus

For den som blir kjent med Jesus, blir aldri mer den samme. Den som blir kjent med Jesus vet, at selv om truslene fortsatt finnes, så trenger de ikke å styre oss. Selv om farene ennå er der, så trenger de ikke overmanne oss. La oss ikke fokusere på det som kan skremme, men heller lytte etter Jesu stemme.

Jack fikk møte den oppstandne Jesus, gjennom Guds ord og gjennom sine kristne venner.

Du kan høre ham:

- i sykehuskorridorer: *Vær ved godt mot, det er meg. Frykt ikke!* (Matt 14: 27)
- på gravplasser: *La ikke hjertet bli grepet av angst. Tro på Gud og tro på meg.* (Joh 14:1)
- over slagmarker: *Frykt ikke! Dere er mer verdt enn mange spurver.* (Matt 10:31)

Utfordring

Og la meg avslutte med denne utfordringen til deg:

Sørg for, du også, å bli kjent med Jesus. Les i bibelen. Gå i kirken. Gå til nattverd. Fold hendene og be til han.

For da vil du kjenne at du ikke trenger å sitte passiv og redd som disiplene, men kan løpe fryktløs og glad ut i verden, slik som Maria Magdalena og den andre Maria og dele beste nyheten verden noensinne har hørt:

Jesus lever!